

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Město Strakonice**, se sídlem Velké náměstí 2, Strakonice, zastoupený Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2021, č. j. 11 Af 21/2019 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Krutáka.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2019, č. j. MF-17278/2017/1203-17, zamítl ve sporném řízení dle § 141 správního řádu návrh žalobce o zaplacení krácené části dotace ve výši 1 585 455,25 Kč proti Regionální radě regionu soudržnosti Jihozápad jako odpůrci a poskytovateli dotace (dále jen „*poskytovatel dotace*“).

[2] Žalobce získal dotaci na realizaci projektu „*Revitalizace strakonického hradu – II. etapa*“ ve výši 85 % způsobilých výdajů, což odpovídalo částce 7 141 288,29 Kč. Poskytovatel dotace však na základě kontroly konstatoval porušení zákona

č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), a čerpání dotace krátil o 25 %. Žalobce poté podal žalovanému návrh, kterým se po poskytovateli dotace domáhal zaplacení krácené výše dotace, tedy zaplacení částky uvedené v předchozím odstavci. Jádrem sporu mezi žalobcem a poskytovatelem dotace přitom bylo, zda se žalobce dopustil vytýkaných porušení zákona o veřejných zakázkách a zda tedy krácení dotace právě ve výši 25 % bylo oprávněné.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 18. 2. 2021, č. j. 11 Af 21/2019 – 59, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Městský soud shledal důvodnou žalobní námitku, že žalovaný nevyvodil důsledky z pochybení poskytovatele dotace, jenž neodůvodnil výši krácení dotace, což mohlo mít zásadní vliv na postavení žalobce. Poskytovatel dotace namísto toho pouze odkázal na příslušný řádek *Pokynů ke stanovení finančních oprav, jež má Komise provést u výdajů financovaných Unií v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, který byl přijat rozhodnutím Evropské komise C(2013) 9572* (dále jen „pokyny COCOF“).

[5] Žalovaný ve svém rozhodnutí sice shledal toto pochybení na straně poskytovatele dotace, ale nedovodil z něj žádné důsledky. Městský soud poté podrobněji rekapituloval příslušné řádky pokynů COCOF a vysvětlil, proč odkazy poskytovatele dotace na tyto řádky nepostačují pro vysvětlení konkrétní výše krácení dotace (25 %). Z výše uvedených důvodů městský soud konstatoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

[6] Městský soud též přisvědčil žalobci, že žalovaný pochybil, pokud přehodnotil závěry poskytovatele dotace, konstatoval pouze dvě namísto tří porušení povinností žalobce, avšak toto nepromítl do svých úvah ohledně výše krácení dotace. Jestliže výše krácení dotace nebyla řádně odůvodněna (jak uvedeno výše), nepostačovalo dle městského soudu pouhé sdělení žalovaného, že se žalobce v jednom případě nedopustil porušení povinností, které mu poskytovatel dotace vytýkal. Městský soud proto označil závěr žalovaného o správnosti krácení dotace za předčasný.

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel označuje závěry městského soudu v napadeném rozsudku za „formalistické“ a „nepřípadné“. Není pravdou, že by poskytovatel dotace neodůvodnil použití sazby pro krácení dotace, protože relevantní podrobné odůvodnění uvedl ve vyjádření k návrhu žalobce na zahájení sporného řízení dle § 141 správního řádu.

[9] Dále se stěžovatel podrobně vyjadřuje ke správnosti užití příslušných řádku pokynů COCOF ze strany poskytovatele dotace a dovozuje, že použití sazby 25 % pro krácení dotace bylo „jediné možné“. Stěžovatel sice připouští, že pokyny COCOF připouštějí i nižší sazbu, tu však nebylo možné užít, protože se jednalo na straně žalobce o „závažné

pokračování

porušení zákona“. Obsáhle rozebírá povahu pokynů COCOF s tím, že v nich je již zohledněna závažnost nesrovnalosti a zásada proporcionality.

[10] Co se týče závěru, uvedeného v rozhodnutí stěžovatele, o tom, že v jednom případě (označovaném jako „zjištění č. 31“) se neprokázalo porušení povinností žalobce, městský soud dle stěžovatele nesprávně dovodil, že tento závěr měl mít vliv na výrok rozhodnutí stěžovatele. Uvedené nemělo vliv na použitou sazbu pro krácení dotace, neboť sazby finančních oprav se nesčítají.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadený rozsudek je zákonný a řádně odůvodněný. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl důvody, proč zásadní pochybení poskytovatele dotace (spočívající v tom, že řádně neodůvodnil výši krácení dotace) nezohlednil ve svém rozhodnutí. Vadný postup poskytovatele dotace nelze zhojit odůvodněním ve vyjádření k návrhu žalobce na zahájení sporného řízení. Dále se žalobce vyjadřuje k podřazení pochybení žalobce pod řádky pokynů COCOF a uvádí, že závěry poskytovatele dotace i stěžovatele ohledně této otázky nebyly řádně odůvodněny. Pokud stěžovatel staví použitelnost odkazu na konkrétní řádky pokynů COCOF na analogii, pak právě užití analogie bylo nutné řádně zdůvodnit, což se nestalo. Žalobce též poukazuje na různorodost sazeb krácení dotace dle pokynů COCOF; proto je nutné, aby poskytovatel dotace řádně odůvodnil míru závažnosti a důvody, proč nepoužil nižší sazbu.

[12] Žalobce dále nesouhlasí s názorem stěžovatele, že nebylo nutné zohlednit jeho závěr ohledně zjištění č. 31 (tj. že v tomto ohledu žalobce neporušil své povinnosti) ve výroku rozhodnutí stěžovatele, protože sazby finančních oprav se nesčítají. Poukazuje na str. 22 rozhodnutí stěžovatele, kde stěžovatel vycházel z existence porušení povinností dle zjištění č. 31, avšak na další straně svého rozhodnutí již konstatoval, že v tomto případě k porušení povinností žalobce nedošlo. Vzhledem k těmto protichůdným úvahám není patrné, zda zjištění č. 31 hrálo roli v tom, jaká sazba korekce byla uložena.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen pověřenou osobou s příslušným vysokoškolským vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Zrušovacím důvodem napadeného rozsudku byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele o návrhu na zaplacení částky, o níž poskytovatel dotace tuto dotaci zkrátil. Jádrem sporu v nyní posuzované věci tedy je, zda rozhodnutí stěžovatele touto vadou trpí či nikoli.

[16] Závěry městského soudu v napadeném rozsudku lze stručně shrnout tak, že stěžovatel zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro vnitřní rozpornost ze dvou stěžejních důvodů: (a) jednak konstatoval porušení povinností na straně poskytovatele dotace v chybějícím odůvodnění výše krácení dotace; a dále (b) dospěl k odlišnému závěru ohledně porušení povinností žalobce ve vztahu ke zjištění č. 31. Přitom ani jedna z těchto okolností se neprojevila v zamítavém výroku rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel tedy měl buď svůj výrok korigovat ve světle svých závěrů sub (a) a (b) výše, anebo řádně odůvodnit, proč tyto závěry nemají vliv na výrok jeho rozhodnutí (tedy na zamítnutí návrhu žalobce).

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti fakticky nepolemizuje s vlastním zrušovacím důvodem rozsudku městského soudu. Namísto toho nabízí další, dodatečné důvody, proč stručné odkazy poskytovatele dotace na jednotlivé řádky pokynů COCOF představovaly dostatečné vysvětlení pro stanovení výše krácení dotace. Toto úsilí je však konec konců v rozporu právě se závěrem stěžovatele v jeho rozhodnutí, v němž sám jednoznačně konstatoval, že v dané otázce „*postup poskytovatele nebyl řádný a v souladu se zásadami dobré správy*“ (str. 24 rozhodnutí stěžovatele) a že poskytovatel dotace „*řádne a konkrétně nevysvětlil, z jakého důvodu aplikuje nejvyšší sazbu stanovenou za daný typ pochybení*“ (tamtéž).

[18] Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel by měl být při rozhodování sporu mezi žalobcem na straně jedné a poskytovatelem dotace na straně druhé nestranným arbitrem mezi těmito stranami. Ve sporném řízení dle § 141 správního řádu mají strany rovné postavení. V podobné věci již Nejvyšší správní soud ve vztahu ke spornému řízení dle § 141 správního řádu uvedl, že „[o]hledně sporů z uzavřené smlouvy jsou jak stěžovatelka [tj. poskytovatel dotace], tak žalobce [příjemce dotace] ve zcela rovnocenném postavení. Jakkoliv stěžovatelka hájí především veřejný zájem, není při případném sporu v postavení prvostupňového orgánu, ale v postavení navrhovatelky nebo odpůrkyně“ (viz rozsudek ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Afs 38/2013 - 53, č. 2984/2014 Sb. NSS). Nyní projednávanou kasační stížnost lze však vykládat tak, že se stěžovatel teprve v ní snaží „dopovědět“ a objasňovat důvody pro krácení dotace na straně poskytovatele dotace tak, aby postup této osoby – a následně i zamítavý výrok rozhodnutí stěžovatele – obstál. Bylo by napříště vhodnější a odpovídalo by to roli správního orgánu rozhodujícího ve sporném řízení, aby se stěžovatel takto jednostranných stanovisek vyvaroval a nevyvolával tak dojem, že není nestranný.

[19] Pokud výše uvedené představuje „pouze“ snahu stěžovatele napravit v řízení o kasační stížnosti existující deficit jeho rozhodnutí, které městský soud zrušil napadeným rozsudkem, je třeba uvést, že v kasační stížnosti není místo pro nápravu nedostatků v odůvodnění rozhodnutí žalovaného (zde stěžovatele), jak plyne ze setrvalé judikatury kasačního soudu. Podle ní totiž, „[p]latí, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je rozhodující skutkový a právní stav v době jeho vydání. **Případné vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu již nelze následně dohnat např. ve vyjádření k žalobě nebo vyjádření ke kasační stížnosti**“ (viz rozsudek ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Afs 266/2017 - 31).

pokračování

[20] Stěžovatel dále v kasační stížnosti tvrdí, že nebyl povinen odůvodnit, jaký vliv na zamítavý výrok jeho rozhodnutí měl jeho dílčí závěr (odlišný od závěru poskytovatele dotace), že zjištění č. 31 nepředstavovalo porušení zákona, neboť dle pokynů COCOF se sazby pro krácení dotace nesčítají. I zde se však stěžovatel mýlí s důvody napadeného rozsudku: městský soud nehodnotil, jakým způsobem určit příslušnou sazbu pro krácení dotace a jakou povahu mají sazby stanovené v pokynech COCOF. Pouze dovedl, že tyto a podobné úvahy o zákonnosti výše krácení dotace měly být obsahem rozhodnutí stěžovatele a měly též reflektovat jeho závěry ohledně zjištění č. 31. I kdyby zdejší soud – ryze hypoteticky – připustil, že dílčí závěr stěžovatele ohledně zjištění č. 31 nemusel mít vliv na výrok rozhodnutí stěžovatele, ten byl povinen toto v odůvodnění svého rozhodnutí uvést a též vysvětlit, z jakých důvodů jeho závěr nemá vliv na vlastní posouzení oprávněnosti krácení dotace. To se však nestalo a městský soud tedy posoudil věc správně, pokud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro vadu nepřezkoumatelnosti.

[21] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží.

[23] Právo na náhradu nákladů řízení náleží procesně úspěšnému žalobci, a to za jeden úkon právní služby učiněný jeho zástupcem, konkrétně za vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 11. 6. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci tedy náleží odměna ve výši 3 100 Kč za daný úkon právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu], společně s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč, celkem tedy 3 400 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), proto se odměna zvyšuje o částku odpovídající sazbě této daně (21 %), konkrétně o 714 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti činí v daném případě částku 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Tomáše Krutáka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nepřehlédl, že zástupce žalobce ve vyčíslení nákladů řízení o kasační stížnosti (viz č. l. 19 spisu Nejvyššího správního soudu) požaduje i přiznání odměny za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Za tento úkon právní služby však již odměnu přiznal městský soud v napadeném rozsudku v rámci výpočtu náhrady nákladů řízení o žalobě (srov. odst. 68 napadeného rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu